

Pyhitys ja Jeesuksen tulemus

1. Tess. 5:23-28

23. *Itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonaan, ja säilyköön koko teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.*

24. *Hän, joka kutsuu teitä, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä.*

25. *Veljet, rukoilkaa meidän puolestamme.*

26. *Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suudelmalla.*

27. *Minä vannotan teitä Herran kautta, että tämä kirje luetaan kaikille veljille.*

28. *Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne.*

Kokonaan pyhitetty

Mistä pyhityksessä on kysymys? Mikä on pyhityksen päämäärä? Kuka vaikuttaa pyhityksen ja miten se liittyy pelastusvarmuuteen? Miten pyhitys tapahtuu? Miten rukous liittyy pyhitykseen? Millainen suhde on hengellä, sielulla ja ruumiilla? Näihin kysymyksiin antaa valoa 1. Tessalonikalaiskirjeen viimeinen jakso, joka alkaa:

Itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonaan, ja säilyköön koko teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen. (23)

Pyhitys on vastaus Isä-meidän rukouksen ensimmäinen osaan, joka sisältää koko muun rukouksen ja kuuluu: *"Pyhitetty olkoon sinun nimesi."* Sanalla pyhittää ja pyhitys on kaksi peruserkitystä, jotka molemmat kuuluvat toisiinsa. Pyhitys on ensiksi jonkin asian tai itsensä asettamista erilleen Jumalaa varten, Jumalan käyttöön ja palvelukseen. Toiseksi pyhityksellä tarkoitetaan sen tekemistä pyhäksi, mikä ei ollut pyhää, siis puhdistamista, muuttamista Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siinä on kysymys etenevästä prosessista, tapahtumasarjasta.

Ennen kuin pyhitys voi alkaa täytyy kuitenkin tapahtua jotain kertakaikkista: Jumala valitsee ihmisen, sitten Hän vanhurskauttaa ja uudestisyntyyttää ihmisen. Vasta siten voi alkaa pyhitys. Ei ole mitään pyhitystä ilman edeltä käyvää vanhurskauttamista, jossa Kristuksen pyhyys ja Hänen sovituksensa luetaan meidän hyväksemme, ja uudestisyntymistä, jossa saamme osaksemme Jumalan elämän Pyhässä Hengesä. Mutta jos vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat tapahtuneet, pyhitys, elämä ja kasvu Kristuksessa on välttämätön.

Kokonaisvaltainen pyhitys

Paavali osoittaa, että pyhityksen vaikuttaa Jumala, eikä vain millainen tahansa jumala, vaan se ainoa, joka antaa todellisen rauhan. Pyhityksen tärkeä tunnusmerkki onkin se, että se tapahtuu rauhasta käsin. Vanhurskauttamisen tähden Jumalan ja ihmisen väliltä on poistunut sotatila, Jumalan pyhä viha on väistynyt ja Pyhän Hengen vaikuttama pyhityskilvoitus tapahtuu levosta käsin. Siinä ei ole kysymys hengellisestä pingottamisesta vaan omistautumisesta ja erottautumisesta Herralle, koska Herra itse vaikuttaa pyhityksen.

Edelleen Paavali osoittaa, että pyhitys on kokonaisvaltaista Jumalan työtä. Se kohdistuu henkeen, sieluun ja ruumiiseen. Sivujuonteena näemme tässä Paavalin nä-

kemyksen ihmisen olemuksen kolmijakoisuudesta, jota voisi hahmottaa esimerkiksi niin, että henkeen kuuluu uskonnollinen turvautuminen, omatunto ja arvot, sieluun järki, tunteet ja tahto ja ruumiiseen kaikki se, millä henki ja sielu ilmaisevat itseään. Koska syntiinlankeemuksessa turmeltui ihminen kokonaan, siis henki, sielu ja ruumis, niin pelastus on myös kokonaisvaltainen. Uskoon tulossa tapahtuvasta pelastuksesta tulee täydellinen lopulta ruumiin ylösnousemuksessa ja siksi vain Jumala voi pyhittää meidät kokonaan ja siksi Raamattu myös liittää pyhityksen Jeesuksen toiseen tulemiseen. Pyhitys ei tule täydelliseksi ilman Jeesuksen toista tulemistä.

Kirjeen lopussa Paavali ei voi olla taas palaamatta pääteemaansa, Jeesuksen toiseen tulemiseen. Hän halunsa oli, että Tessalonikan seurakunta olisi osa Kristuksen morsiusseurakuntaa, joka valmistautuu suureen hääjuhlaan puhtaudella ja nuhteettomuudella. Yksityisen uskovakin haluaa olla valmis, puhdas ja parhaimmissa hengellisissä vaatteissa, kun Jeesus tulee. Juuri sitä varten hän kilvoittelee kohti päämäärää Jumalan voimassa.

Pyhityksen välineet

2. korinttilaiskirjeessä (3:18) Paavali kuvaa pyhitysprosessia Pyhän Hengen työnä, joka tapahtuu, kun katselemme Kristuksen karvojen kirkkautta Jumalan sanan kuvastimen kautta. Siinä siis **Raamattu** on väline, jota Jumala käyttää pyhittämisessä. Siksi Paavali jakeessa 27 sanoo: *Minä vannotan teitä Herran kautta, että tämä kirje luetaan kaikille veljille*. Hänen kirjeensä ovat Jumalan sanaa ja siksi niitä on luettava myös pyhityksemme tähden. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Totuus Jumalasta

Raamatusta on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisyyden uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseensä. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä, mitä olemme, Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoa elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa.

Totuus synnistä

Tarvitsemme myös totuuden itsestämme. Sen kertoo laki. Laki ei ole pelastustie, mutta se kertoo, mitä Jumala tahtoo. Laki synnyttää ja syventää synnin tuntoa. Se paljastaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä on nostettu Jumalan paikalle.

Totuus uudesta luomuksesta

Pyhittyäksemme tarvitsemme totuuden uudesta luomuksesta. Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta. *"Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja nousnut ylös."* (2 Kor. 5:15)

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen pyhittyä. Roomalaiskirjeen 6. luku osoittaa, miten pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleena ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiaa oikeat johtopäätökset. Hän sanoo El synnille ja KYLLÄ Jumalan vanhurskaudelle.

Totuus taivaasta

Pyhityksessä elävän kristityn tuntomerkki on siinä, että hän suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallisen todellisuuden suuntaan. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemukseen tosiasiaan ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

Rukous ja seurakuntayhteys

Jakeessa 25 Paavali liittää **rukouksen** myös Jumalan pyhittävän työn välineisiin: *Veljet, rukoilkaa meidän puolestamme.* Pyhitykseen tarvitaan siis keskinäistä rukousyhteyttä.

Jakeen 26 rohkaisu *"Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suudelmalla"*, puhuu taas siitä, että pyhitykseen tarvitaan **seurakuntayhteys**, jossa vallitsee keskinäinen rakkaus.

Pelastusvarmuus

Edelleen Paavali korostaa sitä, että pyhitys liittyy olennaisena osana siihen, että säilymme uskossa ja pääsemme perille Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Koska pelastuksemme on kokonaan Jumalan töiden varassa, pyhityksessäkin on ratkaisevaa se, että *Hän, joka kutsuu teitä, on uskollinen, ja hän on sen myös tekävä.* (24)

Kun Herra kutsui meitä, Hän oli aivan tosissaan. Hän halusi pelastaa meidät ei vain joksikin ajaksi vaan ikuisuuteen asti. Herra synnytti synnin tunnon, Herra taivutti parannukseen, Herra antoi synnit anteeksi ja Kristuksen lahjavanhurskauden, Herra lahjoitti Pyhän Hengen ja nyt Hän uskollisesti ja loppuun asti pyhittää omiaan. Pelastusvarmuutemme lepääkin sen varassa, mitä Herra itse on luvannut tehdä. Hänen lupauksensa koskevat jokaista ja jokainen saa myös jättäytyä niiden varaan, kun parannuksessa ja uskossa käymme Hänen eteensä.

Varmimmaksi vakuutukseksi Paavali päättää kirjeensä rukoukseen: *Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne.* (28) Sillä hän korostaa vielä sitä, että ei mikään pelastuksessamme eikä siksi myöskään pyhityksessämme ole muuta kuin Jumalan armoa, Hänen suosionsa perustuvaa työtä, joka rakentuu kokonaan Jeesuksen Kristuksen sovitustyön varaan. Ei ole mitään kutsua, ei parannusta, ei uskoa, ei pyhitystä muuta kuin Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa.

Ei kokemus vaan prosessi

Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutomme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armosta ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisevat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)

Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutumaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täytä turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Miksi Herra rukoilee meidän pyhityksemme puolesta?

Mihin sitten pyhitystä oikein tarvitaan? Tämän päivän tunnevaltainen kristillisyytemme ohittaa pyhityksen siksi, että siihen ei sisälly mitään erityislupausta hyvästä olost ja tunneilmaston paranemisesta.

Kärjistäen voitaisiin sanoa, että vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat meitä itseämme varten, mutta pyhitys on Jumalaa varten:

Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani. (15:8)

Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa." (Matt. 5:16)

Jotta varjeltuisimme pahasta

Jeesus rukoilee: *"En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta."*

Me elämme maailmassa, joka on paha. Pyhittämällä Herra haluaa varjella meitä pahasta. Pyhitys ei ole kuitenkaan sellaista hyvää moraalialia, jota voitaisiin edistää esim. lainsäädännöllä. Pyhitys tapahtuu vain evankeliumin voimalla, vain Jumala

kykenee meidät pyhittämään ja siksi Jeesus rukoileekin Isää meidän pyhittymisemme puolesta.

Evankeliumi ei saa aikaan vain sitä, että olisimme vähemmän syntisiä, vaan sitä, että meistä tulisi myönteisessä merkityksessä pyhiä. Evankeliumi ei vie uskovaa pois maailmasta vaan maailman pois uskovasta. Se tekee ihmisestä vapaan pimeyden raivon keskellä. Pyhityksessä ei ole liioin ratkaisevaa, millaisissa olosuhteissa uskova elää. Herra kykenee muuttamaan ihmisen sydämen ja elämän, vaikka olosuhteissa ei tapahtuisi mitään muutosta. Pyhittäessään meitä evankeliumi tekee meistä "immuuneja pahuuden bakteereille".

Syvimmiltään pyhityksessä onkin kysymys siitä, että Herra muovaa omiaan Kristuksen kaltaisuuden suuntaan:

"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)

"Isä, tee heistä minun kaltaisiani."

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin

Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta. *"Kirkasta minut heissä."* Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtäväänsä."

Pyhitys ja voima

Pyhityksessä tarpeemme ei ole voima, vaan valo, opetus ja tieto. Saatana kyllä väittää: "Tarvitset voimaa." Se haluaa pitää meitä tietämättömänä totuudesta. Kristuksen voima on jo uskovassa, sillä Pyhä Henki asuu pelastetussa. Pyhityksen este on siinä, että pidämme härkämäisesti kiinni omista ajatuksistamme, emmekä ota vastaan Uuden testamentin todistusta: *"Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme ja ymmärrämme, sen voiman mukaan, mikä meissä vaikuttaa."* (Ef. 3:20)

Tahtomme on väärä eikä kysymys ole voiman puutteesta. Moni kyllä sanoo: "Olen vaikka kuinka monta kertaa yrittänyt, mutta aina olen epäonnistunut." Ongelma on siinä, että tällaisen ihmisen tahto on jaettu. Mutta siihen ei auta, että teemme kerta toisensa jälkeen lujempia päätöksiä, jotka eivät pidä kuitenkaan. Tarvitsemme sellaista Uuden testamentin totuuden ymmärtämistä, että tahtomme taipuu iloisesti totuuteen. Vasta silloin saamme voiton synnistä. Kun näet Sanasta Herran pyhyiden, tajuat, että sinunkin on tultava pyhäksi. Samalla tajuat, että se on parasta, mitä sinulle voi tapahtua. Pakotetut päätökset eivät mitään auta. Tahtoa on lähestyttävä totuudella. Pyhityksessä on kysymys oikeasta suhteesta Jumalaan eikä meidän päätöksistämme. Se on antautumista totuudelle Jumalan totuuden perusteella.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Tämä koskee erityisesti kaikkia vääriä riippuvuuksia. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pe-

lastamana Jumalan lapsena. Keskeytä myönteiseen kristillisyyteen.

Päivittäinen pyhitys

Miten pyhitys tapahtuu käytännössä? - 1. Ensinnäkin on erittäin tärkeää, että päivittäin pitäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Älä lakkaa kertaamasta itsellesi Herran suuria lupauksia kuten: *"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* (Room. 8:1). *"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä."* (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

2. Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

3. Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvojen katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukouksyyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

4. Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskovien kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle.

5. Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistelee tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seuraran parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion, TV:n ja internetin välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellä. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Pyhitys ja koetukset

Eräs tehokkaimmista tavoista, mitä Jumala käyttää meitä pyhittäessään, on viedä meidät koetuksiin ja jopa kärsimyksiin. Niillä Hän puhdistaa meitä omaan käyttöönsä:

Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)

Usein saamme olla nokka savessa näissä koettelemuksissa, mutta joka kerta noustamme saamme aina lisä annoksen Jumalan armoa ja pääsemme hiukan eteenpäin matkalla pyhyteen. Tästä pieni esimerkki Kiinasta niistä taisteluista, joita tulee eteemme, kun Herra koettelee meitä.

Virkistystä vaikeuksien keskellä

Japanilaisen Kiinaan Raamattuja ja hengellistä kirjallisuutta toimittavan ”Elämän vesi” järjestön työntekijä onnistui hiljattain tapaamaan kotikirkkojen pastori Timothy (kiinalaisten kotikirkkojen pastoriin peitenimi). Uskovien tilanne Kiinassa on niin kiristynyt, että tapaaminen oli uhanalainen. Siitä huolimatta Timothy oli vapautunut ja luontevan iloinen. Kysyttäessä: ”Kuinka kykenet ottamaan Herralta vastaan suuria kuormia monien ja raskaiden vaikeuksien keskellä?” Timothy kertoi erään henkilön todistuksesta ja jatkoi: ”Luen sen yhä uudestaan ja uudestaan.” Se on erään kiinalaisen naisevankelistan todistus, kun hänet lukittiin pimeään ja ahtaaseen mökkiin ilman Raamattua. Sieltä hänet raahattiin toistuvasti kansanjoukon pilkan, hyökkäysten ja väkivallan kohteeksi. Piinaa kesti toistakymmentä vuotta. Evankelistan todistus alkoi tähän tapaan:

Epäonnistun aina

Ihmiset kutsuvat tätä pimeää mökkiä pieneksi vankilaksi. Mutta minulle tämä on pakopaikka metsässä, huone, jossa saan seurustella Herran kanssa. Täällä Jumala panee minut toistuvasti koetukselle, mutta epäonnistun jatkuvasti.

Esimerkiksi, kun joku halveksi minua, minussa nousi kapinamieli. En voinut hyväksyä nöyryytystä ja suostua siihen niin kuin Jeesus. Vaikka Herraa solvattiin, hän ei kironnut takaisin vaan siunasi. En minäkään huutanut pilkkaajilleni. Mutta se johtui siitä, että muuten olisin joutunut myös pahoinpidellyksi. Sellainenhan on aivan samaa kuin maailman ihmistenkin kärsivällisyys. Noissa tilanteissa en kyennyt osoittamaan myötätuntoa kiusaajiani kohtaan. Tein kyllä parannuksen vääristä asenteistani, mutta samanlaisten vaikeuksien toistuessa päädyin vihaamaan ihmisiä, jotka halveksivat minua. Aina kun Jumalan sana sai käsitellä sydäntäni, vihani kyllä haihtui. Mutta mikä valtava ero siinä onkaan Herraani, joka rukoili vainoajiensa puolesta ristin tuskallisimmillakin hetkillä!

Lähtiessäni evankelistaksi halusin omistaa voimavarani sielujen rakastamiseen, mutta nyt rakkauteni olikin kylmentynyt niitä ihmisiä kohtaan, jotka pyrkivät murskaamaan minut. Mutta Herran pohjaton rakkaus minua kohtaan pysyi muuttumattomana olin sitten oikeassa suhteessa Häneen tai selkä Hänelle käännettynä... Mikä ero minun ja Herrani välillä! Ajatelllessani Herran rakkautta janoan, että saisin elää vain Hänelle!

Minulla on kiusaus hyväksyä tilani, koska olen vanha ja sairas. Mutta eihän vanhuus ja sairaus estä ketään kulkemasta Jumalan tahdon tietä. Kiusausten ja kuritusten keskellä Herra

neuvoo meitä ”oikaisemaan hervonneet kätemme ja halvaantuneet polvemme” ja juoksemaan suoraan kohti päämääräämme. Omaa laiskuuttani poikkesin pois tieltä. Minun ei olisi pitänyt tuijottaa omia heikkouksiani vaan juosta suoraan eteenpäin. Jumalan voima on riittävän vahva nielemään fyysisen heikkouteni. Minulla on aina kiusaus sekoittaa vahvuus ja heikkous keskenään!

Olen liian lyhytnäköinen. Tuijotan siihen, mikä on silmiäni edessä, ja unohdan Jumalan ikuisen suunnitelman. Sydämeni ahtauden tähden menetän anteeksiantavan mielen. Kun lopulta asetan itseni Jumalan suuruuden eteen, näen, kuinka pieni todella olen. Herran armon suuruus on hieman laajentanut sydäntäni, mutta se on edelleen liian ahdas.

Miksi ihmiset riitelevät mitättömän pienistä ja lopulta tuhoon tuomituista asioista? Se johtuu siitä, että he eivät näe ikuisuuden ylenpalttista kirkkautta. Tiedän yhä rakastavani maallista mainetta. Tunnen oloni onnelliseksi, kun ihmiset kehuvat minua, ja pahastun, kun ihmiset halveksivat minua. Mutta todellista on vain kirkkaus ja maine, joka tulee Kristukselta! Juuri sitä minun tulee etsiä.

Epäonnistun toistuvasti, mutta vaikka edistymiseni pyhityksessä on hidasta, ei nopeudella ole lopulta merkitystä. Tärkeintä on, etten koskaan pysähdy kesken matkaa, luovuta puolivälissä, sillä Jumalan armo riittää minulle! Kristuksen suuri rakkaus vetää minua puoleensa. Vaikka kehoni heikkenee, henkeni uudistuu päivä päivältä.

Herra antoi minulle ihanan nuoruuden, vuodet täynnä voimaa. Miksi en luovuttaisi Hänelle nyt heikkenevää kehoani ja elämäni loppumatkaa? Omistan sen viimeiseen asti Sinulle, Herrani!

Saan asua Herrassa, vaeltaa Jumalan valossa ja nostaa katseeni ylös ”uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään”, Jeesukseen. Joka päivä palvon Häntä ja katsellen Hänen kasvojaan kuin kuvastimesta. Niin Pyhä Henki muuttaa minua Herran kuvan kaltaisuuteen. Se on ainoa tapa kasvaa, ei ole mitään muuta tietä edetä pyhityksessä. Koska Herra on jo pelastanut minut, en enää luota omiin ponnisteluihini. Vaikka olen epäonnistunut lukemattomia kertoja, en ole koskaan menettänyt toivoani. Odotan innolla päivää, jolloin pääsen koettelemusten kokeen läpi. *”Ei ole pelastusta kenessäkään muussa kuin Herran nimessä.”* (Ap.t 4:12) Minäkin olen päässyt osalliseksi Hänen pyhästä nimestään!

Entä sinä?

Kun katselen omaa pyhitystäni ja sitä kuinka likaiset ovat ajoittain matkavaatteeni, tiedän, etten voi pelastusvarmuuttani rakentaa pyhitykseni varaan, vaikka se onkin Jumalan työtä minussa. Siksi saan palata aina siihen tosiasiaan, että Kristuksen täydellinen pyhyys on jo uskoon tullessani lahjoitettu minulle. Hänen työnsä tähden olen täydessä turvassa. Mutta juuri siksi tahdon myös tänään vaeltaa nuhteettomasti Jeesuksen paluuta odottaen.

Miten on sinun pyhityksesi laita? Onko se sinulle yhä raskas kivireki, josta haluaisit päästä vapaaksi? Jos on, Herra kutsuu sinut omaan lepoonsa ja alkamaan uudelleen alusta yksin Jumalan armon varassa. Pyhitys on Jumalan lahja, jossa saat toimia Jumalan työtoverina omassa elämässäsi. Hän tekee varsinaisen työn, suuntaa siksi katseesi ristin Vapahtajaan ja kirkastettuun Herraasi. Saat palvella Häntä. Hän tulee pian ottamaan sinut luokseen. Hän haluaa, että olet siellä, missä Hän on, ja

saat lopulta nähdä sen suunnattoman rakkauden, jolla Isä rakastaa Jeesusta. Mikä riemu, kun Hän palaa noutamaan omansa.